

Landskap: *Blekinge* Upptecknat av: *A. B. Waldemann*
 Härad: *Middelbohus* Adress: *Lund*
 Socken: *Middelbohus* Berättat av: *Anton Svensson*
 Uppteckningsår: *1941* Född år *1873* i *Middelbohus*.

Vättar.	s. 1.
Kyrkbygge & kyrkklockor.	- 2-3.
Tägen av stallen.	- 4-5.
Sodjeland.	- 6.
Blackkalas.	- 7.
Skogsbrunnar	- 8-10.
Ålsarna och stallen.	- 11-12.
Gluggsorn.	- 13.
Ärzing.	- 13-14.
Julbrasa och julaska.	- 14-15.
"Ställa" - pojke.	- 15-16.
^{klock} ^{utkast}	- 17-19.
Äldre sommarferiering.	

Ukua k. 53.

H. P. 5.

L. u. F. 31.

Vattnena kallade de om för. J.
minns att de prästade att det
var de underjordiska eller
små folk.

Sven Petter i Sällensåla gick
sidan väck och han skickade ef-
ter "Johan i Stallet" som var en
klok gutte. Han gick vänt
nere i källaren och hade
sett att där låg två tunnor
i källaren i vägen för väst-
varna. Han sade därför att väcken
skulle bli borta om han flyttade
på tunnorna. Men det hjälpte
förstas inte. Sedan blev Sven-Petter
rädd av en lätare i staden att dricka
brennivin och det hjälpte och han
levde till han blev en gammal man.

I Virefjärda kunde ej kom-
ma förrens om var kyrkan
skulle stå och slutligen be-
stämde man sig för att sätta
att från Trillingen för en
stock och där de stannade
med stocken skulle de kyr-
kan stå. Också gingo i
väg och när de kommer
när till fjörn stannade de
över den och gingo upp
på backen och stannade med
stocken där kyrkan nu står
i Virefjärda.

Kyrkblockarna i Hohnsjön.

Two kyrkblockor voro sänkta i sjön och de skulle hämtas upp och man hade lagt om dem med ryg och två tvilling-oxar skulle draga dem upp ur vattnet. Men ingen fick se något utan alla skulle lida. När kyrkblockarna slutligen syntes uppe i vattnet ytan skrek någon av karlarna: "Barn kör på!" Då brast kättingarna och blockarna sjönks ned igen.

Det var en gammal lisa som
fick ett litet barn och det
tog henne inman hon var
kyrktagen.

Om vintern fick hon gå
och bära fisk i ett skärl
som hollen öste upp ur sjön,
och så brukade hon gå till
sitt hem och sitta in genom
fönstret på sitt lilla barn.

En kväll såg hennes man
att hon gick in i källaren
med skäret och då tog
han av sitt strumpband
och så passade han och en kam-
rat till honom på att hålla
strumpbandet för källan.

ACC. NR. M. 8010: 5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

dömen när hon skulle gå
ut och fängsle henne i
det samtidigt som de lärste
Pader Tår och Heeren Véligne.
Då hade hon varit borta
en lång tid.

De högg ner träden och
svedjade marken. Sedan
hackade de smetbrämmen till
kupper som potatisen lades
i. När sedan potatisen var
färdig och upplockade hade
des där och sattes i rostlåg.

När de hackade ner potati-
sen satte de samtidigt ro-
ggr. Det var s. k. "Hubbroor".

De tog griset i munnen
och sedan grutade de ut grä-
na på marken och när ku-
pparna hackades till följde
roggrarna, med till kanten
av kupperna och växte där.

De voro goda att äta och

de kallades ofta "brännare".
Fröna köptes lodvis.

Sedan de kört rovvorna hem
bad de ihop ungdomarna för
en natt och så hade de "black-
kalsin" när de blackade rovvorna
d. v. s. skar blaster av dem. De
såg ute och gjorde det och så
tramlade de ihop till en eld
så att de kunde se att arbeta och
och så skulle de ha kaffe och
spirit.

Vid ett sådant blackkalas
som jag var med så hade de
en färsbild gubbe som var
god för historier - alla möj-
liga både om troll och om
shoppmurar.

Jag kommer ihåg ett par
som han berättade om shops-
murar.

En shopshuggare var ute i
skogen och hugg ved. Så kom
hans hustru ut med ät-
soppa till honom. ~~Men de hade~~
~~avtalat~~. Men en stund kom
hans hustru igen och hade
nutt med sig som de hade av-
talat och då frågade han: "Du

han ju myrs vad här kom-
mer du nu igen! Detta var
hans riktiga lusten och han
ansade såd och där för tydde
hon på hällen in en vit-
tök i manens byxor och
satte en lapp över.

Dagen efter kom skogsman-
nen men då kunde hon ej
komma när honom och så
sade hon till honom: "Om du
tar bort den där baten" du
har på byxor så kan jag kom-
ma till dig! Hon menade
att då kunde han "veta"
med skogsman.

En gång kom skogsruven
till en man som hette pi
av bränna vanlig ståtjän.
Han anade väd. Hon skatte
de och var så nären och
fin som helst. Men plöts-
ligt tog han en skopa kok-
het tjära och slog i ändan
pi henne. Då kallade hon
pi sin man och skrek: "Jy
själv, jy själv har bränt mig!"
Mannen hade nämligen
sagt till henne att han hette
"Jy själv." Och då kom hen-
nes man dit och ropade:
"Ja själv göra och själv ha!"

Det var Låkan Karlson i Allaboda
som jag för 60 år sedan hörde
jag ett blackkalas. Det var
så mycket han varit med
om och sett gjort.

11.

Olsona hade tagit något
från skollen i Rådeby skogar
Jag minns inte vad det var
men morronen brukade tala
om det. Den som var instängd
hos skollen talade om för
Olsona hur han skulle bli
kvitt skollen. Han skulle gå
kamrad och okamrad,
trötad och otrötad och
gå så att "när jag går bort

är jag hemma och när jag
är hemma går bort. Alsona
tvättrade sig i halva ansikten
och kammade halva håret
och sedan vände han skorna
så att gräset pekade hemåt
när han gick från hemmet
och bort när han gick hemåt.

När skallen kom och såg
att gräset pekade bort från
hemmet skodde de att han
inte var hemma och gick
in för att vänta. Men då
sköt Alsona dem med sin
båsa som han blivit rädd
att ladda med oblat från
kyrkan. Han hade gjort en bit
av underbudsbrödet.

Thomasnatten var Gluggsören
ute. Myölnarna fingo sjunga
den natten. Det var då i alla
fall en myölnare som gjorde och
de kom Gluggsören och det brann
i munnen på henne och han
kastade en brödkaka i gapet.
Men hon stannade själv
hvarken för honom så han
fick sluta att malla. Men
man som hette Thomas såg
viist/red på Gluggsören.

Julaften skulle de gå ut till
en plats där det var 4 vägar
som korsades. De skulle gå mellan
12 och 1 och de skulle de få se oss

som skulle hända under året.

Det kallades också gå äggång.

De kunde också på julaften
gå utom dörren och titta in
genom fönstret. Så då må-
ga av folket vid brödet ku-
vallis skulle han dö under
året och om där såg en män-
niskor mer än där i verklig-
heten var skulle någon födas
under året.

Julbrasan skulle brännas
ned som den är - man får ej
riva i asken så skall man
redan i asken få se steg som
antingen hade ⁱⁿ sitt rum-
met eller utåt skorstenen - i

det förna fallet skulle någon
fråga och i det senare skulle nå-
gon dö under året.

Julasken skulle man göra
na och säga över krasa-
ren så fingo de ej obryta Det
har jag varit med om.

Vi hade en gammal gubbe
- han kunde mer än andra.

En gång hade han hållit på
att isa en vadsenke med ett järn-
spets och när han var färdig satte
han det vid ändan av vadsen-
ken och sade: Om det är någon
som har närmar sig till det än
jag kan stå där till jag

Kommer igen. Vi pojkar som
stod där och hörde det vi skojade
med en pojk som hette Albert
och sade att han skulle ta
spettet. Men Albert blev stann-
de vid spettet och vi ropade på
honom att han skulle gå till baka
"Jag kan inte gå där!" skrek han
och till slut måste vi andra poj-
kar be gubben komma ut och
läsa honom. "Du hade inte haft
med mitt spets att göra utan
gå dig nu hem och lägg dig!"
sade gubben till Albert.

Jag har kuggit famnared för 67 öre
famnen.

När jag var 17 år för jag till
Amerika men innan dess brukade
vi på middagsafton gå i
samlad skara genom byn med
spelman & spelaren till dans-
platsen och hade roligt.

Barnen och pojkar till de
var 15-16 år hjälpte till att
pläta blommor åt församlingens
band krausarna. Alla som
kom dit hade krausar och
gillar det med sig. Det var en
bra tid för barnen när de gick
i läget.

Middagsafton skulle man
ingenting göra. Skulle man
solen ned gick reste vi utom-

Stängen och de voro alla sam-
lade. Majstängen kläddes först
med kronan i toppen och
visades med girlander av stora
skivor skredda in i varandra
många ^{lång} långa, långa girlander som
de gjordes av skivor eller också tunn-
löv visade runt rummet och sedan
visade man stängen och fäste girlan-
derna med smärpik. Sedan fäste
man kronan av olika stolar
efter hela stängen. Man häng-
de dem på spikarna.

Majstängen stod i en bokbacke.
Stängens längd var så där 14 fot
lång gjordes sedan till nästa
år.

I kronan man hängde örscot på
stängan hängde flera små blom-
kransar.

Det gick inte vara annan på
stängan så det blev ett kors för
då var det ju som begravning
tyckte de. nej det gick det inte
vara.

Majstäng hade man bara på
dassplatsen men inte på gårdarna.

